

Sandra Braun

*Najskrivljenije  
tajne*

Prevela Magdalena Reljić

alnari  
PUBLISHING

Beograd, 2011.

# 1.

Ne vrišti toliko zbog bubašvabe koliko zbog slomljenog nokta. Bubašvaba je smešna. Nokat je propast. Na njenom savršeno manikiranom i nalakiranom noktu sada stoji krater veličine i oblika Velikog kanjona.

Aleks udara bubašvabu presavijenim kartonom na kom je odštampan oskudni jelovnik motelske kuhinje. Na obe strane je reklama za meksičke specijalitete petkom, te kantri bend Četiri jahača koji zabavlja goste u baru Srebrna mamuza, od sedam uveče do ponoći.

Bubašvaba uspeva da šmugne pod drvenu komodu jer ju je Aleks promašila za ceo kilometar. „Srediću te kasnije.“

Lak za nokte pronalazi na dnu nesesera koji zapravo i kriv za štetu, jer je noktom zakačila metalnu kopču dok se raspakivala. Istog trenu je odnekud izmilela bubašvaba da odmeri novu stanarku sobe broj 125. Njena soba se nalazi u prizemlju motela Vestener, treća vrata od automata za led i sokove.

Kad dovede nokat u red, Aleks se još jednom kritički odmerava u ogledalu toaletnog stočića. Važno je da ostavi dobar utisak. Biće zapanjeni kad saznaju ko je ona. Naravno, Aleks će to potkrepiti i svojim izgledom.

Želi da zaneme, da ostanu i bez reči i bez odbrane.

Nesumnjivo će praviti poređenja. To ne može da spreči; samo da u toj prljavoj igri ne izvuče deblji kraj. Aleks će dati sve od sebe da joj ne nađu nijednu manu. Ipak je ona kćerka Seline Gajter.

Brižljivo je birala šta će za ovu priliku obući. Sve na njoj – odeća, nakit, šminka – sve je diskretno i poslovno. Kompletan efekat je skrojen,

ali ne previše napadan, elegantan ali ne trendi; Aleks odiše profesionalizmom koji ne umanjuje njenu ženstvenost.

Njen cilj je da ih prvo zadivi, a onda da ih iznenadi onim što ju je prvenstveno dovelo u Persel.

Do pre samo dve nedelje, gradić od trideset hiljada stanovnika bio je usamljena tačka na mapi Teksasa. U njemu je živelo ljudi koliko zečeva i guštera. Tek nedavno se gradska poslovna politika pomerila s nule, ali samo neznatno. Kad Aleks obavi posao zbog kog je došla, Persel će verovatno pokrivati vesti od El Pasa do Teksarkane.

Zaključivši da na njen izgled ne može da utiče više ništa, osim možda božjeg prsta ili nekog skupog zahvata plastične hirurgije, Aleks kači tašnu o rame, grabi aktovku i, uverivši se da je ponela ključ od sobe, zatvara vrata s brojem 125.

Tokom vožnje do grada provlači se kroz dve školske oblasti. Saobraćajni špic u Perselu počinje po završetku nastave. Roditelji dolaze po svoju decu, odvozeći ih dalje kod zubara, na časove klavira ili u tržne centre. Neki bi već stigli kući da ne mile zakrčenim ulicama grada. Aleks u suštini ne smeta taj stani-kreni sistem vožnje. Kašnjenje joj zapravo pruža priliku da malo razgleda grad.

Crne i zlatne zastavice lepršaju sa nadstrešnice iznad ulaza u srednju školu. Na karikaturi crni panter kezi se opakom čeljusti, dok ispod nje piše SKOK PREDATORA. Malo dalje, na zelenom travnjaku stadiona, ragbi tim vredno trenira. Instrumenti školskog orkestra sevaju na suncu, vežbajući melodiju koju će svirati na poluvremenu utakmice u petak uveče.

Prilično bezbrižne aktivnosti, zaključuje Aleks. Za trenutak se kaje zbog dolaska na ovu misiju, pitajući se koliko će njen ishod uticati na stanovnike ovog grada. Ali brzo odbacuje osećaj krivice, podsetivši sebe zašto je tu. Pregršt odbijanja, kao i grube optužbe njene bake, urezane su u njenu svest, zato ne želi nijednog trenutka da zaboravi šta ju je dovelo u Persel. Ne može sebi da priušti ni tračak sentimentalnog kajanja.

Centar grada je skoro sasvim pust. Mnoge robne kuće i firme s pogledom na gradski trg su zatvorene. Tabli za prodaju firmi je previše da bi se mogli izbrojati.

Izlozi, donedavno puni svakojake robe, sada su išarani grafitima. Na vratima napuštene perionice još uvek stoji rukom ispisan natpis. Neko

je prežvrllao prva dva slova, pa sada piše: 3 ŠULJE ZA \$1.00. Najverniji pokazatelj ekonomskog kolapsa.

Aleks parkira ispred okružnog suda i ubacuje kovanice u parking-metar. Zgrada suda je podignuta od crvenog granita, iskopanog u obližnjem kamenolomu i dovučenog železnicom u Persel još pre devedeset godina. Italijanski kamenoresci su fasadu ukrasili statuama ljudi i životinja na svakom slobodnom mestu, dajući svoj doprinos tom skupom zdanju. Sudnica deluje pomalo kitnjasto ali dovoljno raskošno, sa sve kupolom umesto krova i zastavom države Teksas, koja se vijori na severcu.

Budući da je prethodnih godinu dana radila u gradskoj većnici Ostin, Aleks nije impresionirana državnim ustanovama. Odlučnim korakom penje se uz stepenice i otvara teška vrata. Unutra je zapahnjuje miris memle. Farba sa zidova se ljušti, što je znak opšteg očaja. Šarene pločice su napukle i njihove pukotine liče na izbrazdane staračke dlanove.

Tavanica je visoka. Hodnicima duva promaja, noseći miris rastvora za dezinfekciju, prašnjavih registara i parfema koji nosi sekretarica okružnog javnog tužioca. Ona diže upitan pogled kad Aleks uđe u njenu kancelariju.

„Zdravo, draga. Izgubila si se? Dobra ti je kosa. Volela bih da mogu moju tako da skupim u punđu. Baš su ti male uši. Moje su klempave kao kod slona. Je l' se ti to farbaš ili si prirodno crvenkasta?“

„Da li je ovo kancelarija okružnog javnog tužioca Čestejna?“

„Naravno, draga. Zašto ti treba? Danas je malo zauzet.“

„Dolazim iz javnog tužilaštva okruga Trevis. Mislim da je gospodin Harper već zvao u moje ime.“

Sekretarica prestaje da žvaće žvaku. „Ti? Očekivali smo muškarca.“

„Pa, kao što vidiš...“ Aleks širi ruke.

Sekretarica deluje zabezegnuto. „Gospodin Harper je mogao da spomene da mu je asistent žena a ne muškarac, ali“, uzdiše sekretarica, mlatajući rukama, „znaš i sama kakvi su muškarci. Uzgred, ja sam Imodžen. Hoćeš kafu? Taj kompletić ti je ekstra. Iako se danas nose kraće suknjice.“

Ne želeći da zvuči osorno, Aleks učtivo pita: „Da li su stranke već stigle?“

U tom trenutku, muški smeh dopire s druge strane zatvorenih vrata. „Eto ti odgovor, draga“, kaže Imodžen. „Verovatno je neko ispričao masan vic da smanji napetost. Svi izgaraju od želje da čuju šta je povod ovog sastanka. Čemu tolika tajnovitost? Gospodin Harper nije hteo

gospodinu Čestejnu reći šta će njegov asistent u Perselu, iako su prijatelji još od koledža. Je l' to ima neke veze sa dozvolom za kockanje za ME?“

„ME?“

„Minton Enterprajzis“, pojašnjava Imodžen, čudeći se što joj to ne zvuči poznato.

„Bolje da me više ne čekaju“, taktično kaže Aleks, vešto izbegavši odgovor na Imodženino pitanje.

„Bože, šta mi je danas. Brbljam kô navijena. Šta reče, draga, jesi li za kafu?“

„Ne, hvala.“ Aleks prati Imodžen do vrata. Puls joj se ubrzava.

„Izvinite.“ Imodžen prekida razgovor, promolivši glavu u kancelariju. „Stigao je asistent državnog javnog tužioca Harpera. Iznenadićete se.“ Imodžen okreće jarko našminkane oči prema Aleks, namigujući joj veštačkom trepavicom. „Izvoli, draga.“

Aleks se u sebi priprema za najvažniji sastanak u svom životu i smireno ulazi u kancelariju.

Po opuštenoj atmosferi koju tamo zatiče, zaključuje da su okupljeni očekivali muškarca. U trenutku kad pređe preko praga i Imodžen za njom zatvori vrata, muškarac za radnim stolom skače sa svoje stolice. Gasi cigaretu u debeloj, staklenoj pepeljari i uzima svoj sako sa naslona stolice.

„Pet Čestejn“, predstavlja se, pružajući ruku. „Više nego iznenađen. Moj prijatelj Greg Harper je uvek imao oko za lepe žene. Nimalo me ne čudi što u njegovom osoblju radi ovako zgodna žena.“

Njegova seksistička opaska joj pojačava nervozu, ali Aleks ne reaguje. Umesto toga, nakrivljuje glavu, odobravajući ovaj Čestejnov kompliment. Ruka koju prihvata u čvrst stisak toliko je nakićena zlatnim prstenjem da bi se njim mogla ukotviti jahta. „Hvala vam što ste organizovali ovaj sastanak, gospodine Čestejn.“

„Nikakav problem, nikakav problem. Drago mi je da sam na usluzi i tebi i Gregu. Zovi me Pet.“ Hvata je za lakat i okreće prema drugom muškarcu, koji je danas tu kako bi izneo stav suprotan njenom. „Ovo je gospodin Angus Minton i njegov sin.“

„Gospodo“, klima glavom Aleks. Prvi susret oči u oči sa starijim muškarcem na nju ostavlja neobično snažan utisak. Preplavljuje je mešavina radoznalosti i netrpeljivosti. Žarko želi da te plave oči prouči i optuži. Umesto toga, Aleks učtivo pruža ruku.

Šaka koja obuhvata njenu puna je žuljeva. Njegovo drmusanje bi moglo da se nazove grubim da nije širokog osmeha koji ga prati.

„Drago mi je, gospođice. Dobro došli u okrug Persel.“

Lice Angusa Mintona je izborano i preplanulo od jarkog letnjeg sunca, očigledan dokaz višegodišnjeg rada na otvorenom. Njegove inteligentne plave oči svetlucaju dok je gledaju, zračeci neobičnom toplinom. Glas mu je čist i Aleks pretpostavlja da bi proizveo zvonak smeh. Pivski stomak je jedini znak njegovog hedonizma. Zahvaljujući širokim plećima, starac deluje snažno i fizički spremno. Ni znatno mlađi i krupniji muškarci ne bi se upustili u tuču s njim, pre svega zato što odiše autoritetom. Uprkos tome, Angus Minton ima nevin pogled crkvenog dečaka.

Stisak njegovog sina je nešto blaži, ali ništa manje srdačan. Dok podjednako čvrsto drmusa Aleksinu ruku, samouvereno se predstavlja: „Ja sam Junior Minton. Drago mi je.“

„I meni.“

Ne deluje kao da ima četrdeset tri, naročito kad se smeška. Njegovi pravilni zubi sevaju belinom, formirajući đavolski slatke rupice na obrazima, nagoveštavajući da je ovo osmeh za svaku priliku. Oči su mu za nijansu tamnije od očevih ali podjednako nestašne, drsko zarobivši njen pogled, kao da su sami u prostoriji. Aleks povlači ruku pre nego što je Minton mlađi pusti.

„A ono tamo je Rid Lambert.“

Aleks se okreće prema muškarcu kog do maločas nije ni primećivala. Razmetljivog držanja, ovaj sedi zavaljen u krajnjem uglu kancelarije. Noge su mu ispružene i prekrštene, tako da su vrhovi njegovih kaubojki upereni ka tavanici dok se bezobrazno ljulja na stolici. Ruke su mu skrštene na ogromnoj šnali od kaiša. Razdvaja ih tek toliko da s dva prsta dodirne obod svog kaubojskog šešira. „Gospođice.“

„Gospodine Lambert“, hladno uzvraća Aleks.

„Evo, sedite ovde“, kaže Čestejn, pokazujući na stolicu. „Je li vam Imodžen ponudila kafu?“

„Jeste, ali sam je ljubazno odbila. Volela bih da odmah pređemo na stvar, ako nije problem.“

„Naravno. Juniore, dovuci stolicu. Anguse sedi.“ Čestejn pokazuje starcu glavom na stolicu. Kada svi posedaju, okružni javni tužilac se vraća za svoj radni sto. „Dakle, ovako, gospođice... dođavola, zaboravih vaše ime.“

Aleks oseća radoznale poglede svih prisutnih na sebi. Pravi dramatičnu pauzu, znajući da će njeno ime izazvati oprečne reakcije. Želi sve da ih registruje. Posebno je zanima ona Rida Lamberta. Međutim, on sedi njoj iza leđa i kaubojksi šešir mu skriva veći deo lica.

Aleks duboko uzdiše i kaže: „Ja sam Aleksandra Gajter. Selinina kćerka.“  
U kancelariji nastaje muk.

Vidno zapanjen, Pet Častejn konačno pita: „A ko je Selina Gajter?“

„Nek sam proklet“, mrmlija Angus, srozavajući se u stolici, poput izduvane igračke.

„Selinina kćerka? Blagi bože, ne mogu da verujem“, šapuće Junior.  
„Ne mogu da verujem.“

„Hoće li mi neko objasniti o čemu se ovde radi?“ zahteva Pet Častejn, još uvek zbunjen. Međutim, niko ne obraća pažnju na njega.

Mintonovi otvoreno pilje u Aleks, tražeći na njenom licu neku sličnost sa njenom pokojnom majkom, koju odlično poznavali. Krajičkom oka, Aleks primećuje da se vrhovi Lambertovih čizama više ne ljuljaju. Kolena mu se savijaju dok se uspravlja u stolici.

„Gde si bila svih ovih godina?“ pita je Angus.

„Koliko je prošlo?“ dodaje Junior.

„Dvadeset pet“, odgovara Aleks. „Imala sam samo dva meseca kad se baka Grejam odselila odavde.“

„Kako ti je baka?“

„Trenutno je u staračkom domu u Vaku, umire od raka, gospodine Minton.“ Aleks ne primećuje ni tračak saosećajnosti na njegovom licu.  
„U komi je.“

„Žao mi je.“

„Hvala.“

„Ali gde ste živeli svih ovih godina?“

Aleks izgovara ime grada u centralnom Teksasu. „Tu sam provela ceo svoj život – ili bar otkad znam za sebe. Tamo sam završila srednju školu i upisala pravni fakultet. Prošle godine sam diplomirala.“

„Pravni fakultet? Zamisli to. Bogami, biće od tebe nešto, Aleksandra. Zar ne, Juniore?“

Junior Minton joj poklanja svoj najšarmantniji osmeh. „Baš tako. Uopšte nisi onakva kakvu te pamtim“, izazivački će on. „Sećam se da si imala pune gaće i ni dlaku na glavi.“

S obzirom na pravi razlog ovog sastanaka, Aleks ovaj flert nimalo ne prija. Na njeno olakšanje, Pet Čestejn ponovo interveniše. „Ne bih da remetim ovaj dirljiv susret, ali još uvek mi ništa nije jasno.“

Angus ga prosvetljuje. „Selina je bila Juniorova i Ridova školska drugarica. U stvari, njih troje su bili najbolji drugovi. Skoro nerazdvojni.“

A onda mu preko lica preleće senka i starac odmahuje glavom. „Selina je umrla tako mlada. Jadnica.“ Koristi trenutak da se sabere. „Elem, ovo je prvi put da čujem nešto o Aleksandri otkad se njena baka, Selinina majka, odselila i odvela je sa sobom.“ Smešeći se, pljeska se po butinama. „Nek sam proklet ako mi nije drago što si se vratila u Persel.“

„Hvala vam, ali...“ Aleks otvara svoju aktovku i iz nje vadi žuti koverat. „Nisam se vratila, gospodine Minton. Službeno sam ovde.“ Predaje koverat okružnom javnom tužiocu, koji ga zbunjeno gleda.

„Službeno? Kad me je Greg pozvao i pitao za pomoć okružnom tužilaštvu, nije spomenuo ponovno otvaranje slučaja.“

„Sve je tu“, kaže Aleks, pokazujući glavom na koverat. „Predlažem da ga temeljno proučite i upoznate se sa svim detaljima. Greg Harper traži punu saradnju i pomoć vašeg tužilaštva i lokalnih advokatskih agencija, gospodine Čestejn. Uverava me da ćete mi pružiti punu saradnju tokom istrage.“ Zatvara svoju aktovku i ustaje, zaputivši se prema vratima.

„Tokom istrage?“ Okružni javni tužilac Čestejn skače na noge. Mintonovi takođe.

„Da niste vi iz komisije za igre na sreću?“ pita Angus. „Rekli su da ćemo biti detaljno ispitani pre nego što dobijemo dozvolu za kockanje, ali bio sam ubeđen da smo prošli.“

„Ja sam mislio da je to gotova stvar, osim formalnosti“, dodaje Junior.

„Koliko znam, jeste“, odgovara Aleks. „Moja istraga nema veze sa komisijom za igre na sreću, niti sa dobijanjem dozvole za konjske trke.“

Trenutak kasnije, kada još uvek ne dobije objašnjenje, Čestejn pita: „Dobro, hoću li konačno saznati o čemu se radi, gospođice Gajter?“

Aleks se uspravlja i odgovara: „Ponovo otvaram slučaj ubistva od pre dvadeset pet godina. Greg Harper je tražio vašu pomoć, gospodine Čestejn, budući da je zločin počinjen u okrugu Persel.“

Dok govori, Aleks gleda Angusa i Juniора u oči. Naposletku skreće pogled ka Ridu Lambertu. „Došla sam da otkrijem ko je od vas ubio moju majku.“



## 2.

Aleks skida svoj sako i baca ga na motelski krevet. Pod pazuhom ima vlažne fleke i kolena joj klecaju. U stomaku oseća mučninu. Scena kod okružnog javnog tužioca uznemirila ju je više nego što želi sebi da prizna.

Kancelariju Peta Čestejna je napustila visoko podignute glave. Nije koračala prebrzo, ali nije se ni vukla. Sekretarici Imodžen se nasmešila, znajući da je sve vreme prisluškivala s druge strane vrata, jer su joj oči bile iskolačene i usta razjapljena od čuda.

Aleks je svoj govor prethodno uvežbala i u pravom trenutku ga savršeno izrecitovala. Sastanak je prošao onako kako je isplanirala i sada oseća ogromno olakšanje.

Dok sa sebe skida ostatak odeće, razmišlja o tome kako bi volela da je najgore prošlo, ali ono tek dolazi. Tri muškarca koja je danas upoznala neće odglumiti svoju smrt. Moraće opet da se suoči s njima, ali tada im više neće biti tako drago što je vide.

Angus Minton deluje dobroćudno kao sam Deda Mraz, ali Aleks zna da niko na njegovom mestu ne može da bude tako bezazlen kao što se on pravi. Angus važi za najbogatijeg i najmoćnijeg čoveka u okrugu. Takav status nije stekao rukovođenjem porodične firme. Taj će se boriti svim raspoloživim sredstvima da sačuva ono što je stekao za života.

Junior je šarmer koji ume sa ženama. Godine su ga mazile. Promeenio se od dečaka kakvog Aleks pamti sa bakinih fotografija. Zgodan je, i toga je svestan. Aleks bi lako mogla da se zaljubi u njega, kao što bi i lako mogla da ga osumnjiči za ubistvo.

## Najskrivenije tajne

Rid Lambert joj je najveća misterija. Za razliku od ostale dvojice, njega nije uspela ni u oči da pogleda. Odrasli Rid deluje mnogo grublje i snažnije od dečaka Rida sa fotografija iz bakine kutije. Na osnovu njenog prvog utiska, Rid Lambert je mračan, neprijateljski nastrojen i opasan tip.

Aleks je sigurna da je to jedan od ljudi koji su učestvovali u ubistvu njene majke.

Selinu Gajter nije ubio optuženi Badi Hiks. Njena baka Merl Grejam joj je to od najranijeg detinjstva utuvala u glavu.

„Aleksandra, sama odluči kako ćeš da isteraš pravdu“, skoro svakodneвно je pričala Merl. „Bar toliko možeš da učiniš za svoju majku.“ U tom trenutku bi obično sa čežnjom pogledala u jednu od brojnih uramljenih fotografija svoje kćerke, kojih je bilo po celoj kući. Njena baka bi gorko zaplakala i Aleks više nije mogla ničim da je oraspoloži.

Sve do pre nekoliko nedelja, Aleks nije znala koga Merl sumnjiči za Selinino ubistvo. Međutim, to saznanje je bilo najteži trenutak u Aleksinom životu.

Reagujući na hitan poziv iz staračkog doma, Aleks je tog dana odjurila u Vako. U zgradi je bilo tiho, besprekorno čisto. Na sreću, Merlina penzija može da pokrije taj komoditet. Uprkos profesionalnom osoblju i luksuzu kojim odiše, ustanova ipak odiše starački; očaj i trulež lebde u njenim hodnicima.

Tog hladnog, kišnog popodneva, Aleks su obavestili da je njena baka u kritičnom stanju. Ušla je u njenu sobu i prišla bolničkom krevetu. Merlino telo je bilo drastično propalo od njihovog poslednjeg susreta, nedelju dana ranije, ali njene oči su bile žive. Doduše, sijale su nekako zloslutno.

„Ne prilazi mi“, zarežala je Merl. „Neću da te vidim. Za sve si ti kriva!“

„Za šta, bako?“ upitala je Aleks. „O čemu to govoriš?“

„Neću da te vidim.“

Postiđena ovim odbijanjem, Aleks je pogledom potražila doktora i bolničarku. Slegli su ramenima, ne shvatajući o čemu se radi. „Zašto si onda tražila da dođem? Doputovala sam čak iz Ostina.“

„Ti si kriva što je mrtva. Da nije bilo tebe...“ Merl je bolno prostenjala i svojim beskrvnobelim prstima stegnula pokrivač.

„Misliš da sam ja odgovorna za njenu smrt?“

Merl je otvorila oči. „Da“, prosiktala je.

„Ali bila sam samo beba, novorođenče“, pobunila se Aleks, očajnički obilazujući usne. „Kako sam mogla...“

„Pitaj njih.“

„Koga, bako? Koga da pitam?“

„One koji su je ubili. Angusa, Juniora i Rida. Ali kriva si ti... ti... ti...“

Aleks su morali da izvedu iz sobe, nekoliko minuta nakon što je Merl pala u duboku komu. Bakine optužbe su je porazile; odjekivale su u nje-  
noj glavi i kidale joj dušu.

Ako je Merl svih tih godina smatrala odgovornom za Selininu smrt, kako onda objasniti to što ju je odgojila. Aleks se oduvek pitala zašto je baka Grejam nikad nije naročito volela. Šta god da je postigla, Aleks kao da nikad nije bila dovoljno dobra da bi osvojila srce svoje bake. Znala je da nikad neće biti talentovana i harizmatična kao devojčica sa fotografija, koje je Merl gledala sa čežnjom.

Aleks se nije ljutila na svoju majku. Naprotiv, idealizovala ju je i obožavala sa slepim entuzijazmom deteta koje raste bez roditelja. Nprestanostano se trudila da bude dobra u svemu u čemu je bila i Selina, ne samo da bi bila dostojna da se nazove njenom kćerkom nego iz očajničke potrebe da zasluži bakinu ljubav i odobravanje. Zato su je zapanjile ove optužbe sa umirućih usana njene bake.

Doktor joj je taktički nagovestio da će gospođa Grejam blagovremeno biti skinuta sa aparata za održavanje života. „Trenutno ne možemo više ništa da učinimo, gospođice Gajter.“

„Možete, i te kako“, obrecnula se Aleks sa žustrinom koja ga je šokirala. „Možete da je održavate u životu. Moram da idem. Bićemo u kontaktu.“

Odmah po povratku u Ostin, počela je da istražuje slučaj ubistva Seline Grejam Gajter. Provela je besane noći proučavajući transkripte i sudsku dokumentaciju pre nego što se obratila svom šefu, javnom tužiocu okruga Trevis.

Greg Harper je premestio cigaretu s jednog kraja usana na drugi. U sudnici, Greg je otrov za optužene, lažljive svedoke i prevrtljive sudije. Priča preglasno, puši previše, pije i nosi skupa odela s još skupljim cipelama od krokodilske kože.

Nedovoljno je reći da je egomanijak bez ukusa. Greg Harper je lukav, ambiciozan, okrutan, nemilosrdan, bogohulan i dovoljno perfidan

## *Najskrivenije tajne*

da sebi prokrči put na političkoj sceni, što mu i jeste životni cilj. Iskreno veruje u sistem nagrađivanja i priznavanja urođenog talenta. Zato je Aleks deo njegovog tima.

„Hoćeš ponovo da otvoriš slučaj ubistva, star dvadeset pet godina?“ upitao je kada mu je iznela razlog svog dolaska. „Zašto?“

„Zato što je žrtva moja majka.“

Greg je po prvi put u životu postavio pitanje na koje je već znao odgovor – ili ga je bar slutio. „Bože, Aleks, žao mi je. Nisam imao pojma.“

Slegnula je ramenima. „Pa, nije to nešto čime se čovek hvali, zar ne?“

„Kada se to desilo? Koliko si imala godina?“

„Bila sam beba. Ne sećam je se. Imala je samo osamnaest godina kada je ubijena.“

Greg je svojom dugom, koščatom šakom prešao preko svog još dužeg i još koščatijeg lica. „Da li se taj slučaj zvanično vodi kao nerešen?“

„Ne baš. Osumnjičeni je uhapšen i optužen, ali je slučaj prekinut bez suđenja.“

„U redu, pojasni, ali budi kratka. Imam zakazan ručak sa državnim tužiocem“, rekao je. „Imaš deset minuta. Počni.“

Kad je završila, Greg se namrštio i zapalio novu cigaretu starom, dogorelom skoro do filtera. „Dođavola, Aleks, što nisi rekla da su Mintonovi umešani. Tvoja baka stvarno veruje da je jedan od njih ubio tvoju majku?“

„Ili njihov prijatelj, Rid Lambert.“

„Kako god, je l' ti rekla koji bi mogao da bude njihov motiv?“

„Ništa konkretno“, odgovorila je Aleks, odbivši da mu kaže kako je Merl navela upravo nju, Aleks, kao jedini motiv. „Navodno je Selina bila bliska sa svom trojicom.“

„Zašto bi je onda ubili?“

„To i hoću da saznam.“

„O državnom trošku?“

„Slučaj je isplativ, Greg“, hladno je uzvratila.

„Ali sve što imaš je intuicija.“

„Ovo je jače od intuicije.“

Greg je neodobravajuće frknuo. „Sigurna si da to nije samo lična stvar?“

„Naravno da nije“, skoro uvredeno je rekla. „Moji razlozi su isključivo pravni. Da je Badi Hicks izašao na suđenje i da ga je porota proglasila krivim, ne bih ni obraćala pažnju na bakine reči. Ali slučaj nije rešen.“

„Kako to da nije digla dževu odmah posle ubistva?“

„Navodno nije imala novca i zazirala je od pravnih mahinacija. Osim toga, ceo događaj joj je isisao energiju. Ono malo što je preostalo uložila je u odgajanje mene.“

Aleks je tek tada postalo jasno zašto ju je baka usmerila u pravne vode. Zato što se to od nje očekivalo. Aleks je s najboljim ocenama završila školu i među prvih deset s najvišim prosekom diplomirala pravo na teksaškom univerzitetu. Bila je to profesija koju je Merl izbrala, ali na sreću, to je i oblast kojoj je Aleks pronašla sebe. Njen radoznali um je uživao u rešavanju komplikovanih zadataka. Bila je spremna za ono što je čeka.

„Baka je bila mlada udovica sa tek rođenom unukom“, pojasnila je Aleks. „Malo toga je mogla da kaže na Hiksovom saslušanju. Skupila je ono malo novca, spakovala se i napustila grad. Nikada se nije vratila.“

Greg je pogledao na svoj ručni sat a zatim, uglavivši cigaretu u kraj usna, ustao i navukao svoj sako. „Ne mogu ponovo da otvorim slučaj ubistva bez ijednog dokaza ili konkretnog razloga. To znaš. Nisam te zaposlio zato što si glupa. Mada moram da priznam da to tvoje oblo dupence ima neke veze s tim.“

„Hvala.“

Nije skrivala gađenje prema njegovom seksizmu, previše drskom da bi zvučao neiskreno. „Slušaj, Aleks, ovo što tražiš od mene nije bezazleno“, rekao je. „S obzirom na to ko je sve upetljan, stvar je prilično delikatna. Pre nego što se uvalim u nevolju, moram da imam nešto više od tvoje intuicije i bakinog trabunjanja.“

Aleks ga je ispratila do vrata njegove kancelarije. „Daj, Greg, poštedi me pravne terminologije. Misliš samo na sebe.“

„Prokleta si u pravu. Volim samo sebe.“

Njegovo priznanje nije joj ostavilo prostora za manevrisanje. „Bar mi dozvoli da istražujem ovo ubistvo kad ne radim na aktuelnim slučajevima.“

„Dobro znaš koliko smo pretrpani. Ne postizemo ni ovo što imamo.“

„Radiću prekovremeno. To neće ugroziti moje druge obaveze. Znaš da neće.“

„Aleks...“

„Molim te, Greg.“ Videla je da bi najviše želeo da se povuče, ali nije smela da kapitulira, osim pred definitivnim ne. Njena prethodna istraga je probudila interesovanje državnog tužioca i sudskog veštaka, kao i njenu očajničku želju da dokaže da njena baka nije u pravu i da opere sebe od njenih optužbi. „Ako uskoro nešto ne otkrijem, dići ću ruke i više nikada nećeš čuti za ovaj slučaj.“

Greg se zagledao u njeno napeto lice. „Zašto svoje frustracije ne lečiš seksom, kao i svi normalni ljudi? Bar pola muškaraca u ovom gradu bi ti pomoglo u tome, i oženjenih i slobodnih.“ Aleks je nastavila tužno da ga gleda. „U redu. Pobeđila si. Možeš malo da njuškaš, ali samo u slobodno vreme. Obrati mi se kad nađeš nešto konkretno. Ako mislim da poberem glasove, ne smem da ispadnem budala, ni ja ni oni koji rade za mene. Sad još kasnim na ručak. Zdravo.“

Njeni aktuelni slučajevi su bili teški, a vremena za rešavanje majčino ubistvo nije imala puno. Pročitala je sve do čega je uspela da dođe – novinske članke, policijske izveštaje i transkripte saslušanja Badija Hiksa – sve dok nije zapamtila relevantne činjenice.

Ukratko: gospodin Badi Hiks, koji je mentalno zaostao, uhapšen je nedaleko od mesta zločina jer mu je odeća bila isprskana krvlju žrtve. U trenutku hapšenja, u posedu je imao hirurški instrument kojim je najverovatnije izvršio ubistvo. Zatvoren je, ispitan i optužen. Nekoliko dana kasnije je saslušan. Sudija Džozef Volas je Hiksa proglasio nesposobnim za suđenje i poslao ga u državnu psihijatrijsku ustanovu.

Isprva je izgledalo kao lak slučaj. Malo je nedostajalo da Aleks pove-ruje Gregu, kad je otkrila sumnjivu grešku u transkriptu Hiksovog saslušanja. Nakon kraćeg istraživanja opet se obratila Gregu, naoružana overenom pismenom izjavom.

„Evo.“ Trijumfalno je bacila fasciklu na njegov radni sto.

Greg se namrštio. „Ne budi tako samouverena i, zaboga, prestani da mi razbacuješ stvari po stolu. Opasno sam mamuran“, prosiktao je kroz oblak duvanskog dima. Cigaretu je prestao da pučka samo da bi uzeo veliki gutljaj crne kafe. „Kako si provela vikend?“

„Svakako produktivnije od tebe. Čitaj.“

Nevoljno je otvorio fasciklu i preleteo mutnim pogledom po tekstu. „Hmm.“ Prvih nekoliko redaka je bilo dovoljno da mu zaokupi pažnju.

Zavalivši se u stolici, podigao je noge na ivicu svog radnog stola i brižljivo pročitao celu stranicu. „Je li ovo lekarski nalaz iz psihijatrijske ustanove u koju je smešten Hiks?“

„Bio. Umro je pre nekoliko meseci.“

„Zanimljivo.“

„Zanimljivo?“ uzviknula je Aleks, razočarana tako mlakom reakcijom. Ustala je i zaobišla Grega, zastavši iza njegove stolice. „Badi Hiks je proveo dvadeset pet godina u toj bolnici bez ikakvog razloga.“

„To još uvek ne znaš. Ne donosi preuranjene zaključke.“

„Njegov poslednji psihijatar rekao je da je Badi Hiks bio primer strpljenja. Nikada nije pokazao nikakve znake nasilničkog ponašanja. Ni u najavi. Nije imao seksualni nagon i po mišljenju stručnjaka nije bio sposoban da počini zločin ubistva. Priznaj da ti sad deluje sumnjivo.“

Greg je pročitao ostale izveštaje, a zatim promrmljao: „Da, vrlo sumnjivo, ali dobro znaš da to nije dovoljno.“

„Žao mi je, ali neću moći da iznesem konkretniji dokaz. Slučaj je star dvadeset pet godina. Samo se nadam da će to sudiji biti dovoljno. Priznanje pravog ubice je iluzorno – zato što sam ubeđena, daleko više od obične sumnje, da Badi Hiks nije ubio moju majku. Postoji i mogućnost izvođenja svedoka.“

„Ne postoji, Aleks.“

„Zašto?“

„Dobro si obavila domaći zadatak, ali ubistvo se dogodilo u štali na ranču Angusa Mintonona. Na spomen njegovog imena trese se zemlja u tom okrugu. On je velika zver. Ako je i postojao očevidac, taj ne bi svedočio protiv Mintonona, jer bi tako ugrizao ruku koja ga hrani. Minton je vlasnik desetak najuspešnijih preduzeća u oblasti koja se očajnički bori za dah, ekonomski govoreći.“

„A to nas uvodi u drugu osetljivu oblast, zapravo više osetljivih oblasti.“ Greg je otpio još kafe i zapalio novu cigaretu. „Državna komisija za igre na sreću Mintonu je upravo dala zeleno svetlo za izgradnju hipodroma za okrug Persel.“

„Svesna sam toga. Kakve to veze ima?“

„To ti meni kaži.“

„Nikakve!“ zauralala je.

„Dobro, verujem ti. Ali ako počneš da sipaš optužbe i klevete na račun jednog od omiljenih teksaskih sinova, šta misliš kako će reagovati guverner? On je prokletu ponosan na svoju komisiju za igre na sreću. Želi da se lepo okoristi od klađenja. Bez kontroverzi. Bez zloradih novinara. Bez mutnih radnji. Sve mora da bude čisto kao suza.

„I ako mu sad neki prepametni islednik pomrsi konce, pokušavajući da poveže nekog kome je on lično dao blagoslov sa ubistvom koje se dogodilo pre dvadeset pet godina, mnogo će se naljutiti. A još ako taj islednik radi za ovu kancelariju, šta misliš ko će nagrabusiti? Ja!“

Aleks nije htela da se svađa. Umesto toga, mirno je rekla: „U redu. Daću otkaz i uradiću to na svoju odgovornost.“

„Bože, kako si teška. Nisi mi dozvolila da završim.“ Pritisnuo je dugme za interfon i svojoj sekretarici naredio da donese još kafe. Dok ju je ova unosila, zapalio je još jednu cigaretu.

„S druge strane“, nastavio je Greg, duvajući dim kroz nos, „ne podnosim onog skota što živi u guvernerskoj vili. Ne krijem to i netrpeljivost je obostrana, iako taj kućkin sin neće to da prizna. Najviše bi me usrećilo da ga vidim na kolenima. Možeš li da ga zamisliš kako objašnjava zašto je jedan od njegovih omiljenih saradnika povezan sa ubistvom?“ Zakikotao se. „Uzбудim se kad samo pomislim na to.“

Aleks se zgrozila Gregovim motivima, ali se isto tako poradovala što će joj odobriti zahtev. „Znači da mogu otvoriti slučaj?“

„Slučaj je ostao nerešen zato što Hiks nikada nije izveden na suđenje.“ Greg je naglo spustio noge sa stola, ispravivši stolicu. „Moram da ti kažem – činim ovo protiv sebe i samo zato što verujem tvojim instinktima. Sviđaš mi se, Aleks. Dokazala si da vrediš još kad si kao studentkinja došla ovde na praksu. Osim zbog te slatke guze, korisno je imati te u blizini.“

Pogledao je u njene papire na svom stolu i prstima dodirnuo ivicu fascikle. „Mislim da si još uvek nepoverljiva prema tim ljudima i gradu uopšte. Ne kažem da je to bez osnova, ali na tome ne možeš da gradiš slučaj. Da nema ovog izveštaja psihijatra, glatko bih odbio tvoj zahtev. Dakle, dok budeš tamo gde tumaraju bizoni, jeleni i antilope, imaj na umu da je i moje dupe u procepu.“ Podigao je glavu i nevino se zagledao u nju. „Nemoj nešto da zajebeš.“

„Idem u zapadni Teksas?“



„Pa, tamo je mesto zločina, zar ne?“

„Jeste, ali šta ćemo s mojim ostalim slučajevima?“

„Prebaciću ih studentima na praksi i zatražiću odlaganje. U međuvremenu ću razgovarati sa okružnim javnim tužiocem u Perselu. Zajedno smo studirali pravo. Idealan čovek za taj tvoj slučaj. Ne previše bistar, ali oženjen lepticom, zato ima naglašenu potrebu za udovoljavanjem. Pitaću ga da ti odobri potrebnu pomoć.“

„Ne preteruj. Ne želim da me tamo najave.“

„U redu.“

„Hvala ti, Greg“, iskreno je rekla.

„Ne tako brzo“, uzvratilo je, minirajući njen entuzijizam. „Ako se tamo uvališ u nevolju, odreći ću te se. Državni tužilac ne krije da sam njegov naslednik. Hoću taj položaj, a uz njega najbolje ide zgodna, pametna plavuša kao šef jednog od odeljenja. To glasači vole.“ Zatim je podigao svoj od duvana požuteli kažiprst. „Ali ako tamo zabrljaš, nikad te više neću poznavati, lutka. Jasno?“

„Beskrupulozan si.“

Greg se krokodilski nacerio. „Ne voli me ni rođena majka.“

„Poslaću ti razglednicu.“ Okrenula se prema vratima.

„Čekaj. Još nešto. Imaš trideset dana.“

„Šta?“

„Trideset dana da nešto iskopaš.“

„Ali...“

„Toliko mogu da izdržim a da se ostali domoroci ne uzbune. Duže je nego što će te tvoj instinkt i klimavi nalog poslužiti. Uzmi ili ostavi.“

„Uzimam.“

Greg nije znao da je Aleks imala mnogo veći razlog za žurbu, lični razlog. Htela je da saopšti ime Selinog ubice svojoj baki pre nego što ova umre. Nije joj bilo važno što njena baka leži u komi. Nadala se da će joj to nekako dopreti do svesti. Tako će njen poslednji uzdah biti spokojan i tada će konačno pohvaliti svoju unuku.

Aleks se nagnula preko Gregovog radnog stola. „Znam da sam u pravu. Izvešću ubicu pred sud, i kada to učinim, dobiću njegovu presudu. Budi siguran u to.“

„Da, da. U međuvremenu saznaj kakav je seks sa pravim kaubojem. I vodi zapisnik. Hoću detalje o pištoljima, mamuzama i tome slično.“